

περιβόλι

περιβόλι κ. **περβόλι**, **το**, ουσ. [<μσν. περιβόλιν <μτγν. περιβόλιον, υποκορ. του αρχ. περίβολος], το περιβόλι. Υποκορ. **περιβολάκι** κ. **περβολάκι**, **το**.

- έγινε η καρδιά μου περιβόλι, βλ. λ. [καρδιά](#).

- είναι περιβόλι, **α.** είναι πολύ ευχάριστος, πολύ διασκεδαστικός: «χαίρομαι αφάνταστα κάθε φορά που βρίσκεται ο τάδε στην παρέα μας, γιατί είναι περιβόλι». **β.** (ειρωνικά) εντελώς αντίθετος χαρακτηρισμός από τον προηγούμενο με χροιά απατεώνα: «έχε το νου σου σ' αυτόν που κάνεις παρέα, γιατί είναι περιβόλι».

- έχει καρδιά περιβόλι, βλ. λ. [καρδιά](#).

- μου 'κανε την καρδιά περιβόλι, βλ. λ. [καρδιά](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας